

[Indenrigsministeren.]

har opnået sundhedsstyrelsens godkendelse, ligesom uddannelsen fra den nævnte dato skal foregå i overensstemmelse med reglerne i denne anordning. Når datoen 1. april 1958 er valgt, hænger det sammen med den overgangsperiode på 5 år, som jeg lige omtalte. Den hidtidige uddannelsesetid er 3 år, og sidste hold efter den gamle ordning kan derfor ikke begynde uddannelse senere end godt 3 år før 1. juli 1961. Ellers kan de uddannede ikke nå at få deres autorisation inden denne dato.

Når man nu fra venstres side ønsker disse frister forlænget, vil jeg gerne først sige, at det rent principielt må være uheldigt for arbejdet i det høje ting, hvis man begynder at ændre en lov mindre end ét år efter dens vedtagelse. Forslaget til sygeplejerskeloven blev fremsat den 24. november 1955, og det blev derefter genstand for en meget grundig udvalgsbehandling, hvorved adskillige af forslaget bestemmelse blev ændret. Udvalget behandlede bl. a. indgående det allerede dengang foreliggende udkast til kongelig anordning om sygeplejerskeuddannelsen. Den ærede ordfører for forslagsstillerne, hr. Thisted Knudsen, der var et virksomt medlem af udvalget, har således haft rig lejlighed til at sætte sig ind i de nærmere bestemmelser om den nye uddannelsesordning og til at gøre sin indflydelse gældende ved lovens tilblivelse. Men det ærede medlem sagde dengang intet om, at han fandt en overgangsperiode på 5 år fra lovens ikrafttræden for kort.

Det ærede medlem hr. Thisted Knudsen sagde i sin fremsættelsestale den 3. april, at forslaget til udskydelse bl. a. skyldes, at ordningen ikke kan gennemføres uden betydelig merudgift for såvel amts- som bykommuner. Det ærede medlem sagde, at der ved adskillige sygehuse antagelig skal foretages et ikke uvæsentligt nybyggeri til elevværelser og til undervisningslokaler, og fremhævede endvidere, at der skal ansættes instruktionssygeplejersker og antages ekstra arbejdskraft. Efter de ærede forslagsstilleres

opfattelse taler både landets og amtskommunernes økonomiske stilling for en udsættelse, ligesom de ærede forslagsstillere mener, at der er for kort tid for sygehuse til at gennemføre nyordningen.

Jeg forstår det således, at de økonomiske vanskeligheder er hovedmotiveringen for forslaget. Jeg har ikke på noget tidspunkt lagt skjul på, at den nye sygeplejerskeuddannelsesordning vil koste sygehuse penge, og det ærede medlem hr. Thisted Knudsen har under lovforslagets behandling i det høje ting også været klar herover. Men jeg må vende mig stærkt imod, at det ærede medlem karakteriserer de merudgifter, som den nye uddannelsesordning vil medføre, som „ikke strengt nødvendige“. Det kan jeg heller ikke tro det ærede medlem for alvor mener. Lovforslaget er vedtaget med det ærede medlems stemme, og jeg kan ikke tro, at det ærede medlem ville have stemt for et lovforslag, hvis han havde ment, at de med dets gennemførelse forbundne udgifter ikke var „strengt nødvendige“.

Der er inden for de sidste 20—25 år sket en enorm udvikling inden for vort sygehusvæsen med udbygning af centralsygehuse og specialafdelinger. Det moderne tekniske apparatur og den udspecialiserede sygehusbehandling stiller store krav til sygeplejersken. Hvis hun ikke står mål med kravene, går det ud over både sygebehandlingen og sygehuses økonomi. Også kravene til de uden for sygehuse virkende sygeplejersker er i dag store. Medicinaldirektøren har gang på gang peget på betydningen af at styrke lægearbejdet uden for sygehuse, idet de dyre sygehusindlæggelser derved kan begrænses. Dette mål kan i virkeligheden kun fuldt ud nås, når den praktiserende læge har en kvalificeret sygeplejerske ved sin side. Det høje ting har for ganske nylig vedtaget en lov, der skulle sikre hele befolkningen adgang til hjemmesygepleje. En forudsætning for, at hjemmesygeplejersken på effektiv måde kan udfylde sin plads i systemet, er, at hun står bedst muligt udrustet